

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 117/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť D. M., bytom M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 3 T 16/01 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 2 To 315/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2006 doručená sťažnosť D. M., bytom M. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 3 T 16/01 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 2 To 315/04.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že ako vojak armády Slovenskej republiky slúžil v bývalej Juhoslávii v Unprofore v rokoch 1994-95 a v Eritrei Unmee. Vedel o tom,

že si môže priviesť bez colného poplatku a zaplatenia dane z pridanej hodnoty motorové vozidlo, ktoré v zahraničí minimálne šesť mesiacov užíval. Zakúpil si preto dve motorové vozidlá v SRN legálnym spôsobom a na základe písomnej kúpnej zmluvy ich v zahraničí aj používal. V apríli 1996 tieto motorové vozidlá prihlásil, aby boli v rámci colného konania oslobodené od cla.

Sťažovateľ ďalej vo svojej sťažnosti uvádza, že: „Colný úrad Ž. podal návrh na začatie trestného stíhania pre trestný čin porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 124 ods. 1 Tr. zák., skrátenia dane podľa § 148 ods. 1 Tr. zák. a skrátenia poplatkov a im podobných dávok podľa § 148 ods. b Tr. zák. Bolo začaté trestné stíhanie proti mne a bol som Okresným súdom v Martine, Č. k: 3 T 16/01 uznaný vinným podľa už uvedených paragrafov Tr. zák. Tento rozsudok potvrdil aj Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 13. 10. 2004 a ktorý odvolanie proti rozsudku Okresného súdu zamietol... Obidve motorové vozidlá som v zahraničí preukázateľne užíval, o čom svedčia dôkazy v prípravnom konaní a to od firmy, kde boli vozidlá garážované u súkromnej osoby, ďalej od Colnej správy Chorvátskej republiky. Tieto dôkazy potvrdzujú, že som mal uzavretú zmluvu o nájme garáže a riadne som za nájom platil. Že som vozidlá používal 6 mesiacov potvrdili aj vojaci Slovenskej armády, ktorí so mnou pôsobili v tejto misii. Súd podľa mňa nesprávne vyhodnotil dôkazy a opieral sa o informáciu Colných orgánov SR. V dobe kúpy vozidiel bol v bývalej Juhoslávii vojnový stav a nebolo možné vozidlá tu policajne prihlásiť, preto som si ponechal ŠPZ SRN. Colný úrad SR a orgány PZ podľa mňa porušili § 2 ods. 1, 4, 5 Tr. por. tým, že pri zisťovaní skutku nešetrili dôsledne argumentáciu v môj prospech. Podľa Policajného zákona je povinnosťou zaoberať sa argumentmi nielen v neprospech ale aj v prospech podozrivého. Ďalej chcem poukázať na prieťahy v konaní, ktoré trvali neprimerane dlho. 4. 4. 1996 som prihlásil vozidlá na Colný úrad, potom prebiehalo šetrenie Colnej pátracej služby, 13. 1. 2000 bol podaný návrh na začatie Tr. stíhania, 14. 9. 2000 bolo vydané Uznesenie o začatí trestného stíhania ČVS-OUV-713/20-2000. Žaloba na Okresný súd v Martine bola podaná 3. 4. 2000 a 18. 1. 2001. Rozsudok OS v Martine bol vydaný 18. 2. 2004 a Krajský súd vydal rozsudok 13. 10. 2004. 16. 3. 2005 som podal podnet na Generálnu prokuratúru SR, odpoveď som dostal 17. 10. 2005. Týmto bol

porušený Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd, článok 6 ods. 1 Dohovoru, ďalej bola porušená Ústava SR Druhá hlava 7 odd. čl. 48/2 a Tr. por. § 2/4.

Navrhujem preto, aby Ústavný súd s prihliadnutím na všetky tieto skutočnosti nariadil zrušiť Rozsudok Okresného a Krajského súdu.

Ďalej navrhujem uznať prieťahy v konaní, pretože všetky procesné úkony trvali neprimerane dlho. V prípade začatia konania si zadovážim obhajcu, nevyhnutného pri tomto konaní.“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Sťažnosti podané po uplynutí tejto lehoty sa považujú za podané oneskorene.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľom namietané konanie, v ktorom malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv, bolo právoplatne skončené. Ústavný súd zistil z okresného súdu, že vec bola právoplatne skončená 13. októbra 2004, t. j. po uplynutí lehoty ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju ústavný súd z tohto

dôvodu odmietol. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti z tohto dôvodu ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania a nerozhodoval ani o ďalších otázkach, ktoré sťažovateľ požadoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2006